



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **ABIES Vysočina s.r.o.**, IČ 26032074
sídlem Zbraslavská 12/11, Praha 5
zastoupený advokátem JUDr. Janem Malým
sídlem Sokolovská 5/49, Praha 8

proti
žalovanému: **Státní zemědělský intervenční fond**
sídlem Ve Smečkách 801/33, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2022, č. j.: SZIF/2022/0743951 - výrok
o vyloučení odkladného účinku odvolání

takto:

I. Návrh žalovaného na přerušení řízení se zamítá.

II. Výrok I. rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 12. 12. 2022, č.j.: SZIF/2022/0743951, se ruší v části, v níž žalovaný rozhodl, že: „*Odkladný účinek odvolání proti tomuto výroku se vylučuje*“, a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný je povinen na náhradě nákladů řízení zaplatit žalobci částku 11 228 Kč ve lhůtě jednoho (1) měsíce od právní moci rozsudku do rukou JUDr. Jana Malého, advokáta.

Odůvodnění

[1] Shora označeným rozhodnutím – výrokem I. - žalovaný uložil žalobkyni povinnost vrátit do 60 dnů ode dne doručení rozhodnutí finanční prostředky ve výši xxxx

Kč, které žalobkyně obdržela jako platbu pro horské oblasti a jiné oblasti s přírodními nebo jinými zvláštními omezeními pro rok 2018.

[2] Druhou větou výroku I. žalovaný vyloučil odkladný účinek odvolání [§ 85 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*správní řád*“).

[3] Výrokem č. II pak žalovaný uvedl, že považuje povinnost uvedenou ve výroku I. za splněnou.

[4] Vzhledem k formulaci výroků napadeného rozhodnutí (zejména výroku č. II) soud nejprve zvažoval, zda žalobu neodmítnout, když ukládaná povinnost již byla splněna. Nicméně s ohledem na to, že se jedná o vykonatelné správní rozhodnutí a napadena je pouze část výroku I. o vyloučení odkladného účinku odvolání, má soud za to, že se jedná o rozhodnutí, které splňuje požadavky podle ust. § 65 soudního řádu správního, a věc je možné věcně projednat.

[5] Zákonný důvod pro vyloučení odkladného účinku odvolání spatřoval žalovaný ve veřejném zájmu na ochraně finančních zájmů Evropské unie. Žalovaný odkázal na § 11a odst. 3 zákona o SZIF (zákon č. 256/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů), dle něhož se lhůta k vrácení dotací počítá od doručení rozhodnutí příjemci, a dále na princip aplikační přednosti práva EU, který se projevuje použitím čl. 7 odst. 2 prováděcího nařízení Komise (EU) č. 809/2014¹, ve spojení s čl. 27 odst. 1 prováděcího nařízení Komise (EU) č. 908/2014².

[6] Žalobkyně se domáhá zrušení části výroku v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný vyloučil odkladný účinek odvolání, tzn. zrušení věty druhé výroku I. Namítá, že napadené rozhodnutí je v rozsahu tohoto výroku nepřezkoumatelné. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jaké okolnosti naléhavého veřejného zájmu vzal žalovaný v úvahu, ani na základě jakých podkladů tak učinil, ani jakým způsobem je ohrožen veřejný zájem. V odůvodnění absentuje úvaha o přiměřenosti takového postupu. Důvody vyloučení odkladného účinku odvolání jsou obecné. Není patrné, zda veřejný zájem spočívající v ochraně finančních zájmů EU dosahuje dostatečné intenzity. Pro vyloučení odkladného účinku podle žalobkyně nestačí ani konstatování, že právo EU pracuje s lhůtou 60 dnů, po jejímž uplynutí je příjemce dotace povinen hradit penále.

[7] Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve upozornil, že žalobkyně se proti napadenému rozhodnutí odvolala dne 22. 12. 2022, včetně podnětu k provedení přezkumného řízení výroku o vyloučení odkladného účinku odvolání. Žalovaný navrhuje, aby soud přerušil řízení a vyčkal rozhodnutí Ministerstva zemědělství v přezkumném řízení.

¹ Prováděcí nařízení Komise (EU) č. 809/2014 ze dne 17. 7. 2014, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013, pokud jde o integrovaný administrativní a kontrolní systém, opatření pro rozvoj venkova a podmíněnost. Úř. věst. L 227, 31. 7. 2014, s. 69-124.

² Prováděcí nařízení Komise (EU) č. 908/2014 ze dne 6. 7. 2014, kterým se stanoví pravidla pro uplatňování nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013, pokud jde o platební agentury a další subjekty, finanční řízení, schvalování účetní závěrky, pravidla pro kontroly, jistoty a transparentnost Úř. věst. L 255, 28. 8. 2014, s. 59-124.

[8] Dále žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Přitom zopakoval argumenty z odůvodnění napadeného rozhodnutí, které doplnil o odkazy na další ustanovení práva EU, konkrétně o čl. 54 a 58 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013³. S ohledem na povinnost členského státu využít veškeré prostředky k ochraně finančních zájmů EU a vzhledem k čl. 7 nařízení č. 809/2014, čl. 27 nařízení č. 908/2014 a § 11a zákona o SZIF žalovaný shledal důvod pro použití § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu. Lhůtu 60 dnů pro vrácení poskytnutých finančních prostředků je nutné dodržet bez ohledu na případné odvolání, neboť citovaná ustanovení evropských předpisů neuvádí žádnou výjimku, na jejíž základě by bylo možné tuto lhůtu prodloužit. Stejně tak marným uplynutím lhůty 60 dnů pro vrácení poskytnutých finančních prostředků vzniká žalovanému povinnost účtovat příjemci dotace penále za každý den prodlení s vrácením prostředků bez na ohledu na odkladný účinek odvolání. Tato ustanovení práva EU mají přednost před použitím vnitrostátních předpisů.

[9] Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „s.ř.s.“). Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodl bez jednání.

[10] Úvodem se soud zabýval návrhem žalovaného na přerušení řízení do doby, než Ministerstvo zemědělství rozhodne v přezkumném řízení o zákonnosti sporné části výroku napadeného rozhodnutí, tj. o části, která je předmětem žaloby v tomto soudním řízení.

[11] Podle § 48 odst. 3 písm. a) s. ř. s. může předseda senátu řízení usnesením přerušit, jestliže zjistí, že *ve věci byl podán zákonem připouštěný podnět*.

[12] Jde o fakultativní důvod přerušení řízení. Soud shledal, že v nynější kauze není tento postup účelný.

[13] Přezkumné řízení podle § 94 a násl. správního řádu je dozorčím prostředkem ve veřejné správě, které chrání zájem na zákonnosti správních aktů, a to i po nabytí jejich právní moci. Podnět k provedení přezkumného řízení není návrhem na zahájení řízení (§ 94 odst. 1 správního řádu) a na provedení přezkumného řízení není právní nárok.

[14] Žalovaný vydal napadené rozhodnutí 12. 12. 2022 a doručil ho žalobkyni dne 14. 12. 2022. Žalobkyně proti rozhodnutí podala odvolání, současně podala také podnět k přezkumu části výroku o vyloučení odkladného účinku. Soudu není z jeho úřední činnosti známo, že by Ministerstvo zemědělství v přezkumném řízení spornou část výroku napadeného rozhodnutí v mezidobě zrušilo.

³ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013 ze dne 17. 12. 2013 o financování, řízení a sledování společné zemědělské politiky a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 352/78, (ES) č. 165/94, (ES) č. 2799/98, (ES) č. 814/2000, (ES) č. 1290/2005 a (ES) č. 485/2008 Úř. věst. L 347, 20. 12. 2013, s. 549-607.

[15] Podle § 96 odst. 1 správního řádu platí, že *usnesení o zahájení přezkumného řízení lze vydat nejdéle do 2 měsíců ode dne, kdy se příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, nejpozději však do 1 roku od právní moci rozhodnutí ve věci.*

[16] Za stávající situace by přerušení řízení nebylo účelné. Pokud až dosud Ministerstvo zemědělství nevyřídilo podnět k zahájení přezkumného řízení stran části výroku o vyloučení odkladného účinku, podnět již věcně nevyřídí. Jelikož napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 14. 12. 2022 a jeho odvolání nemá odkladný účinek, toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 14. 12. 2022. To znamená, že ve smyslu shora cit. § 96 odst. 1 správního řádu Ministerstvo zemědělství již – pro uplynutí objektivní prekluzivní lhůty – nemůže zahájit přezkumné řízení. Soud tedy musí bez přerušení řízení ve věci rozhodnout.

[17] Ze shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že o věci je možné rozhodnout, aniž by bylo nutné vyčkávat rozhodnutí o podnětu, neboť žaloba byla soudu řádně podána, napadá jednu z částí výroku rozhodnutí, která byla určitým způsobem odůvodněna, a jde tak o věc, která je soudního přezkumu schopná. Vyčkávat na rozhodnutí o podnětu tak není potřeba, když soud zákonnost části výroku může posoudit sám, a dokud do dne vydání tohoto rozsudku žalovaný soudu nesdělil, že o podnětu bylo rozhodnuto, může soud sám o takto napadené části výroku rozhodnutí rozhodnout.

[18] Ohledně věci samé soud uvádí, že správní řád dává účastníkovi právo bránit se proti prvostupňovému rozhodnutí odvoláním. Pokud zákon nestanoví jinak, odvolání má odkladný účinek, v jehož důsledku nenastává právní moc, vykonatelnost ani jiné právní účinky tohoto rozhodnutí (§ 81 odst. 1 a § 85 odst. 2 správního řádu).

[19] Z toho existuje výjimka. Podle § 85 odst. 2 správního řádu *správní orgán může odkladný účinek odvolání vyloučit,*

a) *jestliže to naléhavě vyžaduje veřejný zájem,*
b) *brozí-li vážná újma některému z účastníků, nebo*
c) *požádá-li o to účastník; to neplatí, pokud by tím vznikla újma jiným účastníkům nebo to není ve veřejném zájmu.*

[20] Z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 7 As 26/2009-58, č. 2191/2011 Sb. NSS, plyne, že výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání podle § 85 odst. 2 správního řádu je rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Není proto vyňat ze soudního přezkumu podle § 70 s. ř. s. Pouze pokud by výrok ve věci samé, k němuž je výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání akcesorický, neměl povahu rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s., byl by nepřipustným i soudní přezkum výroku o vyloučení odkladného účinku odvolání. Tato situace ovšem v projednávané kauze nenastala. První část výroku napadeného rozhodnutí bezesporu naplňuje parametry rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s. (viz bod [1] shora).

[21] Výrok, jímž správní orgán vyloučí odkladný účinek odvolání, posouvá vykonatelnost či jiné právní účinky rozhodnutí, jehož se týká. Z povahy výroku o vyloučení odkladného účinku odvolání je zřejmé, že jakkoli má samostatný normativní

obsah, zasahuje do práv či povinností účastníků řízení pouze ve spojení s „věcným“ výrokem prvostupňového rozhodnutí.

[22] Účelem vyloučení odkladného účinku odvolání ve smyslu § 85 odst. 2 správního řádu je, aby správní orgány mohly ve výjimečných případech – navzdory obecnému suspenzivnímu účinku odvolání – učinit prvoinstanční rozhodnutí předběžně vykonatelným (§ 74 odst. 2 správního řádu). K omezení odkladného účinku dle § 85 odst. 2 správního řádu mohou přistoupit pouze z taxativně vyjmenovaných důvodů. Proti uvedenému výroku není přípustné odvolání (§ 85 odst. 4 věta druhá, část věty za středníkem, správního řádu). O vyloučení odkladného účinku odvolání tedy rozhoduje s konečnou platností v jednoinstančním řízení prvostupňový správní orgán.

[23] Jelikož jde o výjimku z pravidla, správní orgány by se měly uchýlovat k vyloučení odkladného účinku odvolání pouze ve výjimečných případech a tento mimořádný postup vždy opřít o kvalitní odůvodnění. Tímto postupem totiž popírají právo účastníka řízení, aby k jeho odvolání věc posoudil odvolací orgán dříve, než nastane vykonatelnost prvostupňového rozhodnutí. Skutečnost, že prvostupňový správní orgán nezákonně vyloučí odkladný účinek odvolání, se může negativně dotknout práv a povinností jednotlivce. Výjimečnost a mimořádnost vyloučení opravného prostředku ostatně podtrhl sám zákonodárce, jelikož v § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu podmínil použití tohoto procesního instrumentu mimo jiné požadavkem naléhavého veřejného zájmu. Pro vyloučení opravného prostředku nestačí *prostý* veřejný zájem. Zákon vyžaduje *kvalifikovaný* naléhavý veřejný zájem. Je povinností správního orgánu, aby při aplikaci neurčitých právních pojmů (jako je například naléhavý veřejný zájem) vymezil jejich obsah a řádně odůvodnil, proč zjištěný skutkový stav pod obsah neurčitého právního pojmu spadá či nikoliv (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011-154, č. 3073/2014 Sb. NSS, bod 15).

[24] Žalobkyně předně namítá, že výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání není v rozhodnutí přezkoumatelně odůvodněn.

[25] Tato námitka je lichá. Soud předesílá, že je třeba rozlišit vadu nepřezkoumatelnosti od nezákonnosti správního aktu. Správní soudy nenahlíží na požadavek přezkoumatelnosti rozhodnutí formalisticky. Pokud jde o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí, soud rozhodnutí zruší pouze v nejzávažnějších případech, kdy vůbec nelze zjistit, na základě jakých důvodů správní orgán rozhodl. Jinými slovy, jde o situaci, kdy rozhodnutí objektivně neumožňuje přezkum dle žalobních bodů. Přezkoumatelnost rozhodnutí „*není hodnotou sama o sobě*“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, čj. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, *Zdravé Ktiško*, bod 30).

[26] Soud konstatuje, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné. Žalovaný na straně 10 - 11 napadeného rozhodnutí bez jakýchkoli pochybností osvětlil, jak a proč ve věci vyloučil odkladný účinek odvolání. Jakkoli precizně neodůvodnil zákonné podmínky pro vyloučení odkladného účinku odvolání (viz dále), v souhrnu lze jeho rozhodnutí považovat za přezkoumatelné.

[27] Soud dále hodnotil zákonnost výroku o vyloučení odkladného účinku odvolání.

[28] Žalovaný spatřuje veřejný zájem, na němž založil výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání, v ochraně finančních zájmů EU, které vyžadují stanovení platební lhůty pro vrácení neoprávněně poskytnuté platby v délce 60 dnů.

[29] V obecné rovině soud souhlasí s žalovaným, že ochrana finančních zájmů EU, stejně jako tzv. rozpočtová kázeň, představují právem chráněné veřejné zájmy. Podle okolností konkrétního případu mohou tyto maximy reprezentovat i naléhavé veřejné zájmy dle § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu. Správní orgán ovšem nemůže jen a pouze odkázat na přednost práva EU a z něj plynoucí požadavek lhůty k úhradě. Musí zejména na půdorysu posuzované kauzy jasně vysvětlit, proč je s ohledem na naléhavý právní zájem nezbytné odepřít odkladný účinek odvolání.

[30] Avšak žalovaný v tomto případě udělal metodologický „faul“. Jakkoli uvedl, proč si myslí, že je třeba vyloučit odkladný účinek žaloby, nepostupoval v souladu se shora odkazovaným usnesením rozšířeného senátu NSS ve věci 8 As 37/2011. Nepřihlédl k ustálené judikatuře NSS, dle níž neurčitý právní pojem nelze *„obsahově dostatečně přesně vymezit a jeho aplikace závisí na odborném posouzení v každém jednotlivém případě“* (rozsudek ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72). Dle rozsudku NSS ze dne 30. 3. 2017, č. j. 10 As 252/2015-77, bod 17, pak měl postupovat obráceně, jelikož správní orgán musí *„nejprve obecně vymezit a vyložit neurčitý právní pojem, poté jej poměřit s konkrétním skutkovým stavem v dané věci a nakonec usoudit, zda tento skutkový stav je podřaditelný pod neurčitý právní pojem“* (srov. i jinou zde cit. judikaturu).

[31] Soud vedle již uvedeného odkazuje na závěry ve skutkově podobném případě, o němž Městský soud v Praze rozhodl rozsudkem ze dne 29. 11. 2021, č. j. 11 A 128/2019-66, bod 30, a to, že požadavek: *„naléhavého veřejného zájmu nelze absolutizovat a upustit při jeho zvažování od zohlednění zásady proporcionality. Odůvodňuje-li žalovaný vyloučení odkladného účinku pouze konstatováním, že v prováděcím nařízení Komise je stanovena lhůta 60 dnů, po jejímž uplynutí je příjemce dotace povinen plnit penále, přitom z této skutečnosti dovodil naléhavý veřejný záměr, není dle soudu takového odůvodnění dostatečné. Z povahy věci lze zřejmě dovodit, že je ve veřejném zájmu, aby byly ve stanovené lhůtě vráceny neoprávněně poskytnuté platby, ale prostý veřejný zájem není důvodem pro tak závažný krok, jako je vyloučení odkladného účinku odvolání. Při aplikaci § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu se vyžaduje naléhavost veřejného zájmu, tzn. nějaké přímé ohrožení veřejného zájmu, které by mohlo způsobit škodlivé následky, kterým se předejde právě vyloučením odkladného účinku“*.

[32] I v nynějším případě žalovaný konstruoval nutnost ochrany veřejného zájmu, avšak přesvědčivě nevyložil stěžejní neurčitý právní pojem, a to proč jde právě o naléhavý veřejný zájem. Opomenul vysvětlit prvek naléhavosti, který musí mít kvalitu či intenzitu přesahující prostý veřejný zájem. Nelze opomenout, že NSS právě citovaný rozsudek městského soudu potvrdil rozsudkem ze dne 3. 6. 2022, č. j. 5 Afs 404/2021-33.

[33] Žalovaný tedy v napadeném rozhodnutí se zřetelem ke skutkovým zvláštnostem tohoto případu jednak opomněl dostatečně vyložit rozsah a obsah neurčitého právního pojmu „*naléhavý veřejný zájem*“, jednak neosvědčil, jak přesně by byl naléhavý veřejný zájem ohrožen, pokud by nedošlo k vyloučení odkladného účinku odvolání. Žalovaný takovou úvahu v rozhodnutí neuvedl. Soud přitom nemůže tyto ani podobné úvahy domýšlet za žalovaného.

[34] Na právě uvedeném nic nemění argumentace žalovaného, že požadavek na vyloučení odkladného účinku odvolání v projednávané věci vyplývá z práva EU.

[35] Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na čl. 7 odst. 2 nařízení č. 809/2014, podle něhož platí, že „*úroky se vypočítají za období od uplynutí platební lhůty pro příjemce uvedené v inkasním příkazu, která nesmí být stanovena na více než 60 dnů, do okamžiku vrácení nebo odečtení částky*“ a dále na čl. 27 odst. 1 nařízení č. 908/2014, které *in fine* stanoví, že „*platební lhůta nesmí být delší než 60 dnů od vydání inkasního příkazu*“. Tato ustanovení určují platební lhůtu 60 dnů pro vrácení neoprávněně poskytnuté platby (slovy nařízení inkasního příkazu) a současně upravují počátek běhu lhůty pro výpočet penále po uplynutí platební lhůty.

[36] Není neobvyklé, že právo EU operuje s odlišnými pojmy než vnitrostátní právní předpisy. Povinností orgánů aplikujících právo, tedy i soudů, je za použití uznávaných výkladových metod vyložit text právních předpisů s respektem k jejich účelu. Při aplikaci práva EU je pak třeba postupovat v souladu se specifiky tohoto právního režimu, mezi něž patří aplikační přednost a přímý účinek práva EU, a též povinnost provést tzv. eurokonformní výklad. Ve veřejném právu pak obecně platí princip, že v pochybnostech o výkladu je namíste upřednostnit výklad příznivější pro jednotlivce, v tomto případě adresáta veřejné správy.

[37] Výše uvedené teze se v projednávaném případě projevují tak, že obě (přímo aplikovatelná) nařízení hovoří o *inkasním příkazu*. Nařízení vážou šedesátidenní platební lhůtu k vrácení částky dotace na *vydání* rozhodnutí (inkasního příkazu). Z nařízení ovšem nevyplývá, že by *vydáním* bylo nutné rozumět vydání prvostupňového, nepravomocného rozhodnutí bez možnosti odložit výkon tohoto rozhodnutí. Jakkoliv soud uznává, že i tento výklad je teoreticky možný, bez výslovné úpravy v právu EU či v zákoně se k němu nelze přiklonit. Pokud by evropský zákonodárce zamýšlel v těchto věcech vyloučit vnitrostátní opravné prostředky či odkladný účinek těchto opravných prostředků, jistě by tak jasným a zřetelným způsobem učinil. Z těchto ustanovení nelze mechanicky a bez dalšího vysvětlení – a to navzdory specifickým účinkům práva EU – dovodit naléhavý veřejný zájem k vyloučení odkladného účinku odvolání dle § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu. Žalovaný si tedy nepočínal dostatečně šetrně k právům a oprávněným zájmům žalobkyně. V pochybnostech měl postupovat v její prospěch.

[38] K odkazu žalovaného na čl. 54 a 58 nařízení č. 1306/2013, soud uvádí, že nich nevyplývá závěr, že šedesátidenní lhůta pro vrácení dotace se má počítat od vydání prvostupňového rozhodnutí, resp. že je nutné vyloučit odkladný účinek případného odvolání. Povinnost členských států efektivně vymáhat neoprávněně získané dotace lze jistě realizovat i v souladu se zákonem, po provedení odvolacího řízení a nabytí právní

moci rozhodnutí. Právě takový přístup šetří nejen procesní, ale i hmotná práva příjemců dotací.

[39] Žalobkyně tedy se svými námitkami uspěla. Žalovaný si pro účely napadeného rozhodnutí vypůjčil procesní instrument, jehož použití je podmíněno výkladem neurčitěho právního pojmu. Ovšem opomněl přesvědčivě vyložit obsah a význam tohoto pojmu. Proto soud jeho rozhodnutí v části výroku o vyloučení odkladného účinku odvolání zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a vrátil mu věc k dalšímu řízení. V něm bude vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[40] Pro úplnost soud uvádí, že rozhodl týmž způsobem, jako čtrnáctý senát zdejšího soudu v rozsudku ze dne 22. února 2023, čj. 14 A 19/2022-35, neboť neměl žádný důvod se od rozhodovacích důvodů uvedených v tomto rozsudku nějak odchýlit.

[41] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy k jejich náhradě má právo ve věci úspěšná žalobkyně, přičemž protože je zastoupena advokátem, soud určil platební místo do jeho rukou. Advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, proto má nárok na úhradu této daně ze zdanitelného plnění, čímž je jeho odměna (úkon po 3 100 Kč) a paušální náhrada nákladů (úkon po 300 Kč). Soud přiznal celkem 2 úkony právní služby (převzetí věci, sepsání žaloby). Rozpis nákladů řízení tak činí zaplacený soudní poplatek 3 000 Kč, a odměna za zastupování ve výši 6 200 Kč, paušální náhrada ve výši 600 Kč, daň z přidané hodnoty ze zdanitelného plnění činí 1 428 Kč, celkem tak se soudním poplatkem (který není zdanitelným plněním) tedy částka 11 288 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. v případě, kdy městský soud rozhodoval po zrušení rozhodnutí Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost nepřipustná, mimo situaci, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 20. července 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu